

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 106/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. C., C., vo veci namietaného porušenia základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím S. p. č. 540 305 4118 0 zo 7. júla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2010 doručená sťažnosť M. C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím S. p. (ďalej len „S. p.“) č. 540 305 4118 0 zo 7. júla 2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozhodnutím S. p. č. 540 305 4118 0 zo 7. júla 2008 bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o opätovné priznanie invalidného dôchodku.

Podľa názoru sťažovateľa je jeho zdravotné poškodenie určite vyššie ako len 30 %, a z tohto dôvodu nesúhlasí s rozhodnutiami súdov a žiada o opätovné preskúmanie zdravotného stavu inými nezávislými súdnymi lekármi. Skutkový stav zistený Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) totiž „(...) obsahuje fakty, ktoré poukazujú, že neboli vyčerpané všetky diagnostické metódy dostupné a potrebné pre správne určenie konečnej diagnózy(...)“. Týmto doplnením ďalších odborných vyšetrení podporného a pohybového aparátu by sa oprávnenosť žiadosti o invalidný dôchodok potvrdila.

Keďže sťažovateľ už využil všetky právne prostriedky „(...) a niet už iného súdu, ktorý by chránil moje základné právo(...)“, týmto sa obracia na ústavný súd.

Podľa zistení ústavného súdu rozhodnutie S. p. bolo potvrdené rozsudkom krajského súdu č. k. 21 Sd 340/2008-13 z 10. decembra 2008. Na základe odvolania sťažovateľa bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 So 35/2009 z 9. septembra 2009 potvrdený rozsudok krajského súdu. Rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 15. októbra 2009.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti priamo napáda rozhodnutie S. p. č. 540 305 4118 0 zo 7. júla 2008 z dôvodu porušenia základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrana základného práva alebo slobody môže byť, alebo bola poskytnutá iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 6/04, IV. ÚS 243/05 a iné).

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ využil všetky dostupné opravné prostriedky, nebol však úspešný podľa svojej predstavy. V danom prípade mal možnosť postupovať podľa § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu, ktorú aj využil.

Ústavný súd nemá teda právomoc preskúmať rozhodnutia S. p., takáto právomoc prináležala príslušnému krajskému súdu, ktorý vo veci konal a rozhodol, pričom predmetnou ústavnou sťažnosťou sťažovateľ rozhodnutie krajského súdu nenapadol.

Z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť odmietnuť vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu S. p. pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Aj keď sťažovateľ vo svojej sťažnosti vyjadril nespokojnosť len s rozhodnutím S. p., ústavný súd, berúc do úvahy judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [napr. Garcia Manibardo proti Španielsku (rozsudok Komory z 15. februára 2000, sťažnosť č. 38695/97, ods. 36, ECHR 2000-II); Zvolský a Zvolská proti Českej republike (rozsudok Komory z 12. novembra 2002, sťažnosť č. 46129/99, ods. 47, 55, ECHR 2002-IX)] a vychádzajúc z obsahu sťažnosti preskúmal a prihliadol aj na sťažovateľom uvádzané rozsudky všeobecných súdov.

Na tento účel si ústavný súd vyžiadal rozsudok krajského súdu č. k. 21 Sd 340/2008-13 z 10. decembra 2002 a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 So 35/2009 z 9. septembra 2009.

Vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu najvyššieho súdu ústavný súd nezistil žiaden taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli spochybníť závery tohto rozhodnutia, alebo by sa inak javili ako zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia súdov. Preto pripadalo do úvahy odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010